

Тијана Јокић

СВЕТЛОСТ У ТАМИ

Тијана Јокић
СВЕТЛОСТ У ТАМИ

Библиотека
Немирдушја

Издавач
Удружење писаца „Поета“

За издавача
Веселин П. Целетовић

Лектура и коректура
Аутор

Илустрације
ИкаArt Studio
www.laprimavera.rs
ikagalerija@gmail.com

Прелом текста
Студио „Поета“

Дизајн корице
ИкаArt Studio

Тираж
300 примерака

Штампа
Dinex – Београд

Тијана Јокић

СВЕТЛОСТ У ТАМИ

Београд, 2020

Пегаз

Сањам сан...
Бели коњ пије воду са извора...
Таквог прекрасног коња
моје очи још нису виделе.

Он има крила!
Он може да лети,
с небеских висина свет посматра.
Али он сада са извора воду пије...
Могу да осетим свежину воде тог извора,
свежину коју никада раније нисам осетила.
Сигурно је то чудесни извор,
можда извор надахнућа.
Можда је то извор у гори,
у којој крилати бели коњ живи.

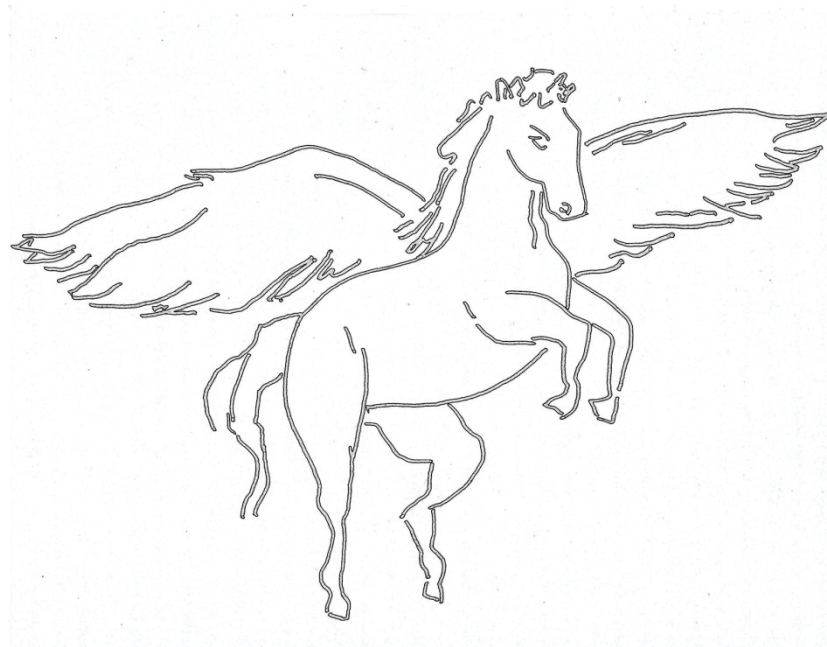
Ах, каква лепота, каква дивота!
Мој бели коњ воду пије са чудесног извора!
Бела измаглица га окружује...
Кроз измаглицу видим,
нејесно, али видим,
лепоту горе у којој прекрасни бели коњ живи.

Пришла бих му,
али не желим мир да му нарушавам.
Само стојим,
очарано га посматрам...
Осећам снагу ми даје,
надахнуће ми шаље,

а само мирно стоји и воду пије.
Такво осећање није лако речима исказати,
али ја ћу га заувек у себи чувати.

Морам полако отићи
из чудесног света спокојства и лепоте.
Али сада знам,
где прекрасни крилати бели коњ живи,
и то сазнање као поклон
у мојој души заувек остаје.

Можда је то био сан,
али знам да нисам спавала!

Макар на трен

То, како стихови настају -
то је лепота, дивота,
светска чистота!
Они у сивило нашег света
долазе из воде исконског извора,
нечистоту са срца спирају,
чистоту исконску му дарују.

А песник,
он воли да пије воду са исконског извора,
да се напаја стваралачком силом,
он воли лепоту с којом стихови у наш свет долазе,
он воли чистоту древног, вечног извора,
коју стихови са собом доносе.

Песник на дар добија,
да макар на трен,
буде повезан са тим чудесним светом,
са његовом исконском силом,
да буде окружен чистотом
и бесконачном, бешумном тишином.

Могућност да изађе из сопственог тела,
сопственог ума,
да предахне у чудесној тишини нашег универзума,
од свакога шума,
да преда читавог себе вишој сили,
како би руком својом чудесне стихове написао,
а затим да се назад врати
и чудесне стихове људима донесе.

Тешко је песнику да се врати,
да се са небеских висина на земљу спусти,
тешко му је да заборави
бесконечно пространство тишине
и извор необјашњиве светлости и боје.

А стихови, они су моћни,
они поруке из другог света доносе,
душе снагом испуњавају.

И то, како стихови настају -
то је радост и дивота,
истинска лепота и чистота!

Ко си ти?

Гледам у твоје очи...
Међу нама ништа није било,
а све је било.

Ко си ти,
и зашто ја у твоје очи гледам?
Шта у њима видим?
Шта у њима тражим?

Можда ружу белу,
која није овоземаљска.
Из непознатих пространстава универзума,
она љубав на земљу доноси.
Када сам да је дотакнем хтела,
она је у белој измаглици ишчезла.

Можда сам у њима лептира видела,
који вечно пролеће у срце доноси.
Лептир је из твојих очију излетео,
око мене је летео.
Када сам да га ухватим хтела,
он се у твоје очи вратио,
од мене је одлетео.

Можда сам звезду небеску
у твојим очима приметила.
Она је у њима сјајну искру запалила,
искру која ме је осветљавала.
Када сам звезду да додирнем хтела,
она као да је сагорела.

Али тебе нема.
Нема руже беле.
Нема лептира.
Нема небеске звезде.

Једном сам их ја све у твојим очима срела...
Али чини ми се, било је то давно.
А сада не знам
ко си ти или ко си ти био!
Знам само да је међу нама све било,
а ништа није било.

Можда ћу једном поново
твоје очи срести,
а можда то неће бити никада.

Ко си ти?
Да ли си ти са овог света
или сам те само сањала?

У очекивању тебе

Тама...

Ја стојим у очекивању тебе...

Окружује ме тама.

Ћутим у очекивању тебе.

Хладноћа и дрхтање у очекивању тебе.

Руке сам своје испружила у очекивању тебе.

Ја стојим, време стоји.

У тишини, у тами,

ништа се не види, ништа се не чује.

Са испруженим рукама, чекам тебе.

Знам, ти ћеш ме наћи!

Знам, ти ме тражиш!

Треба само издржати ту таму,

хладноћу и дрхтање.

Само издржати!

У очекивању тебе,

срце моје зна, осећа,

ти ме тражиш и ти ћеш ме наћи,

само је питање времена.

Верујем да ћу са тим осећајем ја издржати!

Али временом постаје све теже.

Снага ме напушта.

Са испруженим рукама у тами дрхтим,

једва стојим.

Мислим, нећу издржати,

али руке твоје,
моје испружене, дрхтаве
налазе.

Ти свећу палиш,
таму растерујеш,
у наручје ме узимаш,
и дуго, дуго ме у наручју држиш...

Тешко је било у очекивању тебе,
али ја сам веровала, ти ћеш ме наћи.
И нашао си ме!

Без тебе

Без тебе... Да ли бих ја мудрија постала?
Не верујем.
Да тебе нисам срела
и у твојим очима искру мудрости видеала,
да ли бих ја мудрија постала?
Не верујем.

Знаш,
нисмо се ми случајно срели...
То је била судбина!
Тада је на небу заблистала звезда.
То је била судбина!
Она те је у мој живот донела,
а ти си мени донео љубав,
и срце је почело брже да куца.

Ја сам се заљубила,
заљубила сам се у мудрост твоју,
у твојим сам очима видеала небеску звезду,
под којом се, када се она на небу појавила,
десило преплитање наших судбина,
уплитање две душе, два тела,
које је љубав згрејала.

Разум смо од љубави изгубили,
у загрљају страсти о вечној љубави маштали...
Све око нас светлост је обасјавала,
у белој измаглици среће, која нас је грлила,
као у сну заједно смо ходали,
силно, страшно се волели...

Али тешкоћа живота сенком нас је прекрила,
белу измаглицу среће поцепала,
на пут боли нас прогнала.

И тада си ме, као и увек за руку држао,
моју руку никада ниси пуштао!
И сада је држиш
и мудрости ме учиш!

Говориш:
„Пусти, све ће проћи!
Бол ће отићи, срећа ће се вратити!
Ти знаш да те волим
и да твоју руку никада нећу пустити!”

Да тебе нисам срела,
шта би са мном било?

Не знам!

Ко сам ја?

Када се јутром будим,
често бива да не знам
ко сам ја?

Да ли сам ја та која је у сну живела,
или сам ја та која се управо пробудила?
Широм отворених очију лежим,
питање сама себи постављам:
Ко сам ја?

Понекад имам осећај,
да је све што се на јави збива,
само сан.
Као у магли цео дан тумарам,
не знам где живим,
у стварности или у илузији?

Можда се стварност у сну скрива,
не пушта нас да је јасно видимо, схватимо.
Са нама се као са децом игра,
Зна, вероватно, да још треба да растемо,
да бисмо је препознали и прихватили.

Ко смо ми?
Ко сам ја?
Као птица у кавезу седим,
крилима својим да полетим не могу,
због тога сваки дан осећам тугу!

Када бих могла врата кавеза да отворим,
када бих могла слободно да летим,
сигурно бих у небо одлетела,
како бих зраком сунца,
душу своју од земаљских брига уморну,
згрејала.

Сигурно би многи одлетели,
назад никад не би гледали,
да се одморе од земаљских мука би хтели.

Али нама се то не даје,
у кавезу, на земљи,
да живимо нам остаје.

Можда свако од нас,
у кавезу седећи, треба себе да мења,
да са надом стрпљиво чека дан,
када ћемо кавез да отворимо,
да крилима својим полетимо,
када ћемо да осетимо, да ћемо променивши себе,
цео свет изменити,
радост небеску на земљи добити.

Можда се тада стварност, схвативши,
да смо порасли,
неће више са нама играти,
неће нас више својом илузијом обмањивати.

Можда ће се сан стварношћу,
а стварност илузијом показати.

Можда ћу ја престати да осећам тугу,
да на читав свет као на кавез гледам.

Ко сам ја? Ко смо ми?
Шта је сан? Шта је јава?
Можда ћу једном сазнати!

Лептир

Ухватила сам лептира!
Око мене је летео,
пружила сам руку своју,
на мој длан је слетео!
Пажљиво сам га гледала,
док је на мом длану лежао,
својом ме лепотом очаравао.
А онда је одједном полетео,
на моје груди слетео,
чини ми се да је у моје срце долетео.

И више га ја не видим!

Али осећам,
у мом срцу сада лептир живи,
своја ми крила даје,
могу свет из висина да посматрам.
Његовим крилима летим,
грлим срца сва,
у која је лептир с пролећа долетео,
својом их лепотом украсио.

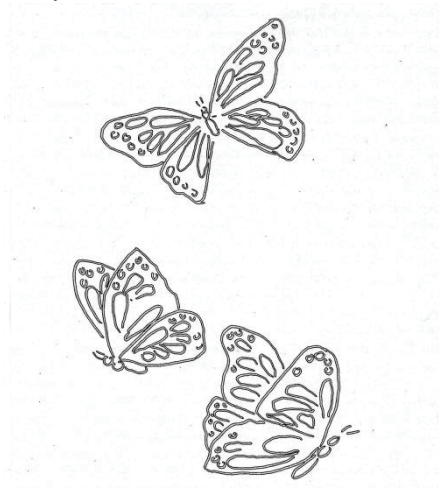
Срца која лете крилима лептира,
препознају се,
заједно нови свет откривају.
Што више срца лептирима буде даровано,
брже ће и лакше,
читав свет попут чаробног лептира да одлети,
тамо где само љубав царује
и вечно пролеће нама дарује,

тамо где само љубав може срца дотаћи
и где ће сви лептири једном стићи.

А зашто се ја са својим лептиром
нисам раније срела?

Можда њега раније није ни било!
Ја сам лептира тражила,
а гусеницу сам добила!
Нисам гусеницу хтела,
лептира сам желела.
Али када сам гусеницу заволела,
она се у лептира претворила!

Али сада сумњам,
да ли сам их ја икада видела и ухватила,
или је све то било само привиђење.
Можда они никада нису ни постојали!
Можда сам та гусеница била ја,
која је сада лептир постала!

Ја ћу изгубити!

Знате шта!

Ја ћу у овој игри изгубити!

Свесно! С пуном одговорношћу!

Ја ћу изгубити у игри!

Не требају мени никакве победе!

Не могу ја у победи да уживам,

када у животној игри увек

један побеђује -

други губи.

Један је херој

други је нејак.

Једним се поносе -

другог исмејавају.

Једног у небо подижу -

другог на земљу бацају.

Знате, досадило ми је све то!

Где је љубав?!

Где је саосећање?!

Где је подршка?!

Пусте речи у светској пустињи!

Како живети даље?

Трпети,

док не прође.

Док сила,
која вукове од људи прави,
не оде.
И не спавати,
јер и ти вук можеш постати!

Зато ћу ја изгубити,
а победнику ћу срећу пожелети!

Ја сам се већ навикла да ћутим

Ја сам се већ навикла да ћутим,
у себи своје речи држим,
ништа не говорим,
у мислима својим живим.

Зашто трошити речи
ако те не схватају,
некада чак и осуђују.

Не треба свакоме поклањати своје речи,
не разуме њих свака глава,
не треба их око себе расипати,
ако је човек успаван и не може да их чује,
пусти човека нека спава!

Јер речи су скупе,
а ако их људи не могу чути,
зашто онда прекрасне речи трошити!

Боље је у мислима своје речи чувати,
тешити се њима, ако срце боли.
Ако душа плаче,
теши се речима које ниси могла рећи,
и ћути и чекај.

Чекај онога који ће твоје речи разумети,
који ће их с нестрпљењем ишчекивати.
Тада ћете заједно својим речима
свет украшавати,
хармонију међу вама стварати.

Зато ћути и чекај,
речи своје у себи чувај.
И не говори,
да си се већ навикла да ћутиш,
јер када дође време
навику треба брзо мењати.

Зато чекај време,
када ће речи,
које су из душе твоје рођене,
говорити за тебе
и када ће почети да украшавају
свет и све око себе.

Опрости ми

Опрости ми,
мила душо моја,
што те тако често
непотребно узнемиравам!

Разум ме мој обмањује,
питања ми којекаква шаље:
„Шта ти радиш?” - пита он,
„Имаш ли циљ у животу?
Постави га већ једном!”

Када чујем строги глас свог разума,
јави се се гомила питања,
шта ја радим, шта ће сутра бити...
Тада срце моје бригом преплављено,
почиње брзо да куца, удара,
неспокој спокој прогања,
радост живота ишчезава,
умор, бесконачни умор ме испуњава.

Разум мој треба зауставити,
не дозволити му да такве мисли ствара.
Мисли које душу моју убијају,
да живим у миру ми не дају.

Због чега ја циљеве у животу да постављам?
Зашто да о томе мислим?
И тако су сви ти циљеви, планови о будућности
просто смешни,
јер су разумом осмишљени.
А шта ће бити,
како ја то могу да знам!

Ја нисам Бог, творац наш,
једино што могу је да живим сада.

А сутра,
сутра можда за мене неће стићи,
нико не зна када ће му смрти час прићи.

А ако сутра буде,
нека буде!
Нека буде и сутра, и прекосутра...
Само ти о томе не мисли!
Ти просто живи!
Живи сада,
ради то што ти душа твоја говори!
И пусти већ једном ту бригу,
досадила је она и теби, и твојој души!

А ако душа твоја хоће
да ти пишеш,
ти пиши!

И ја ћу писати...

А ти ми опрости, душо моја, опрости!

Нема случајних сусрета!

Не постоје случајни сусрети!
Сви сусрети у животу већ су унапред записани,
они су као на страницама дневника исписани.
На свакој страници нови сусрет.
Како живот пролази,
тако ветар судбине странице окреће,
а на животном путу нови сусрет нас очекује.

Какав је то сусрет ми не знамо,
и шта се у самом тренутку сусрета дешава,
не схватамо,
кога и зашто срећемо ни не мислимо,
једноставно живимо
и судбину своју испуњавамо.

А сусрети... Они су разни,
некада слатки, некада горки,
дубоки или површни,
незаборани или одмах заборављени,
љубавни или пријатељски,
за цео живот или само на трен...

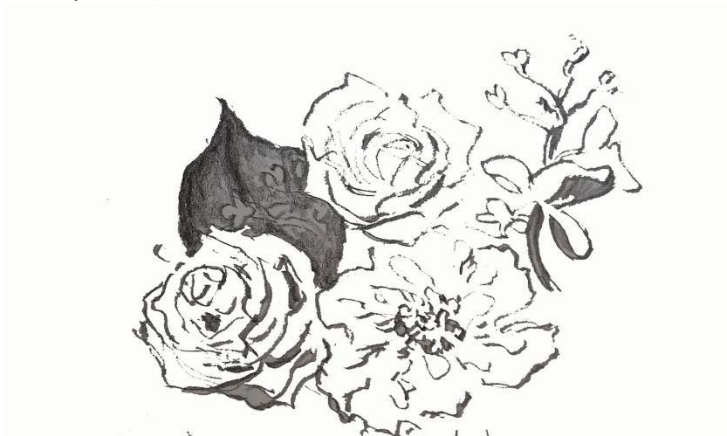
Али главно је,
то што се сусрети дешавају,
и што сваки пут наш живот мењају.
Знамо ли ми то или не - није важно.
Али када се при сусрету погледи срећу,
светлост неког непознатог света,
један другом дарују.
И тако, преплитањем,
до самог момента сусрета,

непознатих погледа,
преплићу се судбине.

Они који се срећу, нове светове откривају.
Некада то схватају, некада не.
Али при сусрету,
у души свакога који у њему учествује,
нешто се мења,
и нови хоризонти пред сваким се отварају.

Из сваког сусрета
може много да се научи,
посебно ако човек не спава,
већ на сусрет са пажњом гледа.

Чак, иако је сусрет уместо среће тугу донео,
чак и тада, буди за сусрет захвалан,
и не заборави:
Не постоје случајни сусрети!
Постоје само они,
који су пером судбине,
на страницама живота записани!

Светлост у души

На све стране светла града,
а у души тамна пустош влада.
Шта рећи за данашње време?!
Свуда градове украшавају,
светла пале, све обасјавају,
а срце ћути у тмини,
изгубило се оно у духовној пустињи!

Не гледајте очи светла спољашњег света!
Погледајте унутар себе!
Када тамо таму угледате,
а ви светлост тражите,
тражите бар нешто што бисте упалили
и душу своју осветлили.

Не гледајте очи градове који бљеште!
Погледајте унутар себе!
Ако тамо светлост нађете,
нашли сте истинску срећу и лепоту,
нашли сте истинског себе!

Нема независних људи

Нема независних људи!
Има само оних
који о независности својој маштају,
а само осећај,
само привид независности имају.

Привид који их вара,
који само у њиховим мислима живи,
страх им доноси,
страх да у сваком тренутку могу изгубити
све што су годинама стварали,
да би независност своју добили,
да би независно од других живели.
Такав страх, страх од губитка независности,
страх је од сусрета са својом душом
и од мирења са сопственом судбином.

Не схватају,
да је читав свет осмишљен тако,
да човек своју независност тражи,
да је нестрпљиво чека,
да мир и спокој од ње очекује,
да је сматра стварношћу својом,
и да ни у једном тренутку не помисли
да је то само привид независности.

Али ако човек, очима срца и душе,
на своју независност гледа,
тада схвата да без подршке других

тешкоће у животу не може да савлада,
схвата да му је без помоћи других тешко да преживи,
не може ни себе, ни друге да заволи.

Јер сви смо ми међусобно повезани
и да живимо заједно смо условљени.
Ако данас неко независно стоји
и на цео свет са висине гледа,
можда ће сутра, баш он,
за помоћ да моли.

Када схвати,
да независност живи
само као привид међу нама,
увек ће и речима и делима својим
другима помагати,
сваког човека ће братом својим сматрати,
на снове о својој независности заборавиће,
због повезаности са другима
срећан биће.

Тада ће читав свет,
љубављу обасјан засијати,
а човек ће човека заувек завоleti.

Човек

Ах, човече...
Ко си ти човече?
Постојање твоје није сасвим јасно.
Обманут биваш често.
Тешко ти је да разликујеш стварност од илузије,
а мислиш, све знаш!

Мислиш, само је теби тешко,
тежак је живот твој.
Себе жалиш, другоме завидиш,
мислиш, све ти знаш,
а ништа ти не знаш, човече!

Не знаш колико је том другом,
коме завидиш, тешко.
Не знаш колико му је мучно да носи
тежину и тугу земаљску,
колико плаче срце његово
у животним борбама рањено,
колико га душа боли.
Ти то не знаш човече,
не знаш,
зато што он ћути!

Носи у грудима рањено срце,
труди се да га залечи,
труди се да умањи бол у души...
Али ти то не знаш човече,
зато што он ћути, ништа не говори...

И ти њему завидиш, човече!
Ах, човече...

Завидиш његовом рањеном срцу,
његовој болној души...
И не знаш зашто завидиш, човече.
Мислиш њему је лако,
само је теби тешко.

Помисли бар на трен,
не о себи,
него о другом.
Схватићеш, да сваки човек на земљи
носи сопствену тугу,
да је сваки човек на земљи војник,
који своје битке бије,
ране задобија,
затим их лечи...
Можда је њему чак и теже него теби,
али ти то не знаш, човече!

Мој је савет, теби човече:
Не завиди!
Ако си животом својим незадовољан,
а ти задовољство у себи потражи.
Можда нешто и нађеш:
зрно мудрости, истине...

Ах, човече...

Пролазник

Сваки пролазник,
који се у нашем животу појављује,
одређени задатак испуњава,
а да то и не зна.

Чини се,
пролазник се појављује
на нашем животном путу,
одједном, неочекивано,
ниоткуда.

Ни не помишљамо,
да га можда судбина шаље,
баш нама,
баш у датом тренутку,
како би смер нашег животног пута
изменила,
како би нас пролазник нечему научио,
на сасвим другу страну послао,
тамо где нас нови задаци очекују
и где живот наш нове околности испуњавају.

Затим пролазник,
као по правилу,
из нашег живота нестаје,
а срце почиње да тугује.

Али ти, не тугуј срце,
пролазник је морао да оде,

а ми морамо даље да живимо,
пролазника да иде,
морамо да пустимо.
Нови ће пролазници доћи
и нова сазнања са собом донети.

Свако од нас, у једном тренутку,
пролазник за неког другог постаје
и нови круг догађаја отпочиње.

Тако стално,
један пролазник свој задатак завршава,
други започиње,
а судбина
наше животе непрестано мења.

Године прошле

Куда су све те године отишле?
У једном трену, неочекивано,
као из каквог сна,
свако од нас се буди.

Када иза себе погледа,
године које су прошле види.
Оне заборављене на животном путу
чекају да их се неко сети...

Схвативши тада,
да је све што је некада било, сада већ прошло,
да је време опраштања са прошлим дошло,
срце тугује,
сузе у очима сијају,
а усне шапућу:
„Зар је већ све прошло?!”

Да, да, све је већ прошло!
Неприметно!
Тугу је у срце донело,
тугу за срећом минулих година.

А за чим тувовати, није јасно.
Лако никада није било.
И сећања, она варају!
Али свеједно, срце тугује,
јер је време растанка дошло,
растанка са некадашњим собом,

са младошћу својом,
прошлим животом својим.

Куда су све те године отишле?
Једноставно су прошле...

